

Vuits, nous i cartes que no lliguen

“Vuits, nous i cartes que no lliguen” és una expressió que feiem servir al meu poble quan un relat té contradiccions o quan la història que ens expliquen no s’aguanta per enlloc. Sempre l’he trobat una manera directa i amb gràcia de dir que “això no té ni cap ni peus”.

Darrerament, però, aquesta dita em ve al cap massa sovint. Ho fa quan llegeixo demandes de col·lectius professionals, queixes de ciutadans o proclames polítics plenes de promeses de futur. Són discursos que sonen bé, però que no van acompanyats de dades, objectius mesurables ni criteris transparents. I quan això passa, inevitablement, les cartes no lliguen.

Què hem de pensar de les reivindicacions professionals —com les recents d’ensenyants o sanitaris— si no s’explica amb claredat quins objectius tenim com a país i quins recursos materials i humans caldran per assolir-los? Com podem valorar un sistema que no detalla els criteris de distribució dels recursos públics, que no sabem si són equitatius, que no analitza els resultats o, si ho fa, no els fa arribar als ciutadans d’una manera entenedora?

També costa entendre demandes i negociacions que no es basen en indicadors de quantitat i qualitat de la feina feta. És difícil confiar en un sistema on tothom afirma esforçar-se molt, però on aquest esforç no està avalat per dades verificables.

A tot això s’hi afegeix un element que gairebé sempre queda fora del debat: tota demanda i tota promesa té un cost. No hi ha cap millora, cap ampliació de serveis ni cap nova prestació que no impliqui recursos addicionals. I els recursos —econòmics, humans o tecnològics— són sempre finits. Sense saber què costa allò que es reclama o allò que es promet, el debat esdevé un exercici d’irresponsabilitat col·lectiva.

Una de les peticions més insistent ha estat la de garantir el tractament de l’ictus les 24 hores del dia, els 365 dies de l’any. En aquesta reivindicació s’hi ha apuntat tothom: professionals, institucions i representants polítics. No hi faltava ningú, a la fotografia, i les raons exposades sem-

blen lògiques. Però apareix una pregunta incòmoda: per què els ciutadans de Girona (830.000 habitants) poden rebre aquest tractament i, en canvi, se’n nega a nosaltres, 875.530 habitants de la província de Tarragona? L’argument oficial és que no es disposa de prou professionals preparats per a garantir aquest servei tots els dies de l’any.

Aquí és on la manca de dades es fa més evident. Quants professionals caldrien? Quin cost tindria formar-los o contractar-los? Quina inversió requerriria reorganitzar els serveis? Sense aquestes xifres, el debat és incomplet i, sobretot, poc honest.

Fa pocs dies s’ha anunciat que pacients de Tortosa i Amposta es derivaran a les unitats funcionals de l’Hospital de Sant Pau i de l’Hospital del Mar.

I aquí torna la pregunta: com pot ser que, amb els recursos públics invertits en vuit hospitals públics al Camp de Tarragona i les Terres de l’Ebre —tres d’ells universitaris i els altres vinculats a la Universitat— no es pugui organitzar l’activitat assistencial per oferir, com a mínim, el mateix servei que reben els ciutadans gironins? Com s’explica que alguns ciutadans de les Terres de l’Ebre hagin d’esperar temps impensables per ser valorats d’una patologia

Roger Pla
metge i cirurgià

que en altres zones del país es resol amb molta més rapidesa?

Sense informació objectiva, sense transparència i sense indicadors clars, el debat públic es converteix en un intercanvi de percepcions i parers. I quan només tenim relats, ja ho sabem: vuits, nous i cartes que no lliguen.

Un país que vol planificar bé els seus recursos, garantir l’equitat territorial i prendre decisions responsables necessita dades, criteris públics i resultats avaluable. Les institucions tenen l’obligació d’oferir transparència; la ciutadania, el deure d’exigir-la i de no conformar-se amb explicacions que no quadren. I també de fer-se la mateixa pregunta que Josep Pla, en veure l’enlluminat de Nova York: “I tot això, qui ho paga?”.

Només amb informació clara i verificable podem construir un debat honest i un sistema que respongui a les necessitats de tothom.

ANUNCI

L’Ajuntament de Masdenverge, en sessió plenària ordinària número 003_2026 de data 26 de març de 2026, ha aprovat inicialment el Reglament d’ús de les pistes de pàdel, la qual cosa es sotmet al tràmit d’informació pública durant un període de trenta dies, comptadors des de l’endemà hàbil a la darrera publicació d’aquest anunci al Butlletí Oficial de la Província de Tarragona, al DOGC i a un dels diaris de premsa periòdica de més divulgació en l’àmbit municipal, durant el qual es poden presentar les al·legacions o reclamacions que es considerin pertinents.

Si no s’hi presenta cap al·legació ni reclamació, l’esmentat acord esdevindrà aprovat definitivament de forma tàcita sense cap més tràmit.

Per la seva consulta i exposició al públic, podeu consultar el text del Reglament al següent enllaç: <https://seu-e.cat/ca/web/masdenverge/govern-obert-i-transparencia/accio-de-govern-i-normativa/normativa-plans-i-programes/ordenances-reguladores-i-reglaments>

Per la seva consulta i exposició al públic, aquest expedient es troba exposat al Departament de Secretaria, situat a l’Ajuntament de Masdenverge en horari de dilluns a divendres de 9:00 a 13:00 hores, les reclamacions es presentaran al Registre General i adreçades al Ple de la Corporació.

Masdenverge, 31 de març de 2026
L’Alcalde, René Gonet Arasa